

A close-up photograph of a person's eye, which is light blue with a dark pupil. The eye is looking directly at the camera. Above and below the eye, the tips of two swords are visible, pointing towards the eye. The background is a soft, out-of-focus light blue.

DVA MEČE

Karolina Limrová

HŮST

I

Minneapolis, Minnesota, 1990

Běžela rychleji než kdykoli předtím, ale věděla, že neuteče. *Jim* nelze utéct. Snad získat pár vteřin navíc. Stačilo by, aby kolem projelo auto. Klidně by mu vběhla do cesty. *Oni* totiž většinou neútočí před svědky. Nebo by mohla potkat bandu opilců. Jindy by se jich bála. Dnes by s nimi šla, kamkoli by chtěli.

V kancelářských budovách kolem nesvítilo žádné okno. V plicích cítila pálení a v boku ji bodalo. Ulice spoře osvětlená pouličními lampami jí ozvěnou vracela zvuk vlastního přerývaného dechu. *Oni* slyšet nejsou.

Věděla, že mohl zaútočit už dávno. Jenže to by lov nebyl lovem. Znala jejich zvyky. Všechny ty morbidní libůstky, které jim pomáhaly zpestřit fádní věčnost. Krev nasycená kyslíkem a adrenalinem jim přece chutná mnohem víc.

A pak přišel okamžik, kdy už nemohla běžet dál. Rozhodně se před ním nechtěla plazit po čtyřech. Alespoň půl vteřiny hrdosti, než bude po všem. Vmáčkla se do temného vjezdu podzemních garáží přehrazeného plechovými vraty. Teď už si přála jen jedinou věc — aby se táta dozvěděl, co se s ní stalo.

Když se přízrak objevil pár metrů před ní, leknutím sebou trhla. Jako by použil kouzelnický trik. Usmíval se.

„*Seleno!*“ slyšela z dálky. Ztěžka polkla a vytřeštěnými očima sledovala, jak se útočník pomalu blíží. Poslední kroky si vychutnával. Už cítila jeho omamnou vůni. Působila jako anestetikum. Sprintem unavené svaly se zklidnily. Oběti se téměř nikdy nebrání. Jsou jako opilé.

„*Seleno, kde jsi?!*“

Netvor se zastavil těsně u ní. Sklonil se a zblízka jí hleděl do očí. Ty jeho stříbrné se divoce leskly. Mlčela. Bála se, aby otec nedorazil příliš brzy a nezemřel s ní.

„Škoda že máme tak málo času,“ zašeptal vrah a jeho stín splynul s jejím.

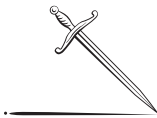
Minneapolis, Minnesota, 2010

Otočila jsem klíčkem v zapalování — už asi podesáté — a znovu se ozvalo jen kuckání a hrkání.

„Tak naskoč, ty mrcho!“ sykla jsem nelaskavě a praštila do volantu. Nepomohlo to. Volant jen nepatrně změnil tvar.

Naštvaně jsem se opřela a přemýšlela, co dělat. Můj starý cadillac měl za sebou snad tisíc oprav a právě dnes se nejspíš rozhodl, že je čas odebrat se na věčnost. Nakonec jsem sáhla do přihrádky v palubní desce, vytáhla nezbytné rekvizity a vystoupila. Zaposlouchala jsem se. V tomto podlaží podzemních garáží teď kromě mě nebyl nikdo. Nikdo, koho by mohl udivit pohled na řidičku, která si těsně po tom, co vystoupila ze svého auta, nasadila tmavé brýle a jediným pohybem ruky rozložila bílou slepeckou hůl.

Soustředila jsem se na šumění proudícího vzduchu. Narážel do stěn a odhaloval každé zákoutí, každou skulinu. Snadno jsem se zorientovala. Východ ležel dvacet metrů napravo. Dnes si budu muset vzít taxi.

„Centrála volá vůz sto patnáct. Přepínám.“

Vysílačka v palubní desce zapraskala a ženskému hlasu odpověděl sytý mužský baryton.

„Stopatnáctka slyší.“

„Máme hlášenu krádež kabelky v Elliotově parku. Jste nejbliž.“

„Rozumím,“ ozvalo se mrzutě.

„Nebruč, Billy. Procházka ti udělá dobře. Vsadím se, že se stejně láduješ hamburgerama a piješ čtvrtý kafe,“ hlaholila spojovatelka.

„Třetí,“ ohradil se dotyčný a rádio se odmlčelo.

Policista Billy měl přede mnou jedno kafe náskok. Dopil jsem to své a stáhl okýnko, abych se prázdným kelímkem trefil přesně do koše na kraji chodníku.

V bočním zrcátku jsem zaznamenal ženskou postavu u zadních dveří. Rychle jsem ztlumil odposlech a vyklonil se z auta.

Vypadala jako holky na billboardech. Spíš hubená než štíhlá a opalovat se určitě nechodila. Byla bílá jako upír. Kdyby se tedy ty bestie jen tak procházely po ulicích.

„Potřebujete svézt?“ zeptal jsem se. Od jisté doby jsem si takových věcí zásadně nevšímal, ale její nohy navlečené v úzkých džínách se prostě přehlédnout nedaly. Ani vlasy černé jako uhlé spletené do copu.

„Tohle je taxi?“ zeptala se.

Chtěl jsem se zasmát a prohlásit něco vtipného o té špinavé kraksně, ve které jezdím. Nápis na boku byl špatně čitelný. Jenže ona se otočila čelem a já si teprve teď všiml tmavých brýlí a bílé hole v její ruce.

„Jistě,“ odpověděl jsem a honem vystoupil, abych jí pomohl.

Jemně jsem se dotkl jejího lokte a směřoval ji ke dveřím. Okamžitě mě obklopil oblak citrusového parfému. Příjemný, ale na můj vkus příliš intenzivní. Otevřel jsem a ona nasedla. Odložila hůl, nahmatala pás a připoutala se.

„Kam to bude, slečno?“ zeptal jsem se, když jsem nastartoval.

Vypadalo to, že váhá.

„Fridley,“ odpověděla nakonec.

Přejel jsem do protisměru a otočil to. Provoz houstl, začínala večerní špička. Normálně se s pasažéry moc nebavím, ale teď jsem se přistihl, že horečnatě přemýšlím, jaké téma nadhodit. Kdykoli to šlo, sledoval jsem ji ve zpětném zrcátku. Nemohla to vidět, takže jsem nemusel uhýbat pohledem.

Hrozně nerada se přibližuju k lidem. A není to kvůli sebeovládání. Za ty roky už jsem si na tu vůni a neustálou touhu zakousnout se jim do krku zvykla. Spíš mě přepadaly divné pocity. Nevěděla jsem, o čem si s nimi povídat. Pár společných témat k rozhovoru bych našla snad jen s dárci krve...

Vál silný vítr. Nesl s sebou mikroskopická zrnka prachu, která se od něj s tichým lupáním odrážela. Ty zvuky mi umožňovaly vytvořit si celkem podrobnou představu o jeho vzhledu. Nevypadal jako řidič taxíku. Neměl kolem pasu pneumatiku jako většina těch, kteří tráví vysedáváním v autě dny i noci. Byl hodně vysoký a podle těch svalů bych ho tipovala spíš na profesionálního sportovce nebo třeba

vyhazovače. Stačilo pár vteřin a věděla jsem, že má lehce vlnité vlasy a že mu sahají těsně pod uši. Voněly šamponem. Jeho voda po holení obsahovala ne zcela obvyklé esence. Armani, řekla bych. Tenhle chlap o sebe prostě dbal.

Naučila jsem se vytěšňovat zvuky, které momentálně nepotřebuju — jinak bych se z toho musela zbláznit —, a tak jsem si toho všimla až za pár minut — vysílačka u řidiče nesloužila ke kontaktování dispečinku taxislužby. On odposlouchával policejní hlášení. Zneklidnilo mě to.

„Pocházíte odtud?“ zeptal se opatrně.

„Narodila jsem se v Kalifornii. V Minneapolis ale žiju už spoustu let.“

Přikývl a natočil hlavu lehce doprava, nejspíš aby zachytil můj odraz ve zpětném zrcátku. Udělal to už několikrát.

„A vy?“

Slyšela jsem, jak se mu sotva znatelně zrychlil tep.

„Montana.“

Nejspíš se mu o tom nechtělo mluvit. Tím líp, třeba se už nebude vyptávat.

„Všem hlídkám poblíž západní strany jezera Harriet. Hlásili nám mrtvé tělo. Bude to asi síla. Oběť má prokousnutý krk. Vypadá to prý na nějaké zvíře. Koroner je na cestě. Přepínám.“

Na okamžik jsem ztuhla a podívala se na řidiče. Ne, nemohl to slyšet. Zvuk vysílačky byl stažený na minimum. Jezero Harriet. Do háje! To je opačným směrem!

„Stát!“ vykřikla jsem. Lekl se a dupnul na brzdu.

„Co je?“ Bezradně se rozhlédl a pak se otočil ke mně.

„Promiňte. Nechtěla jsem vás vylekat,“ omlouvala jsem se. Bylo mi trapně. „Na něco jsem si vzpomněla. Můžete to otočit?“

Zkoumavě se na mě díval, ale nakonec jen pokrčil rameny. Nejspíš už zažil leccos.

„Dobře. Kam to tedy bude?“

Je to příliš daleko, napadlo mě. Než tam dorazíme, stopy překryje pach všech těch policajtů.

„Je už tma?“ zeptala jsem se.

„Jo, jako v pytli,“ odpověděl nechápavě.

„Výborně!“ zajásala jsem. „Tak zastavte! Vystoupím tady.“ Prostě poběžím. Vezmu to po střeších.

Ta holka se musela úplně zbláznit, pomyslel jsem si.

„Tahle čtvrt' není vhodná k nočním procházkám,“ namítl jsem. „Znáte to tady? Mohla byste snadno zabloudit.“

Nervózně se ošila. I v tom šeru se dalo poznat, že ztrácí trpělivost.

„Vidíte tady někde autobusovou zastávku?“ zjišťovala po chvíli přemýšlení.

„Jo, jsme hned u ní. Ale co když teď nic nepojede?“ Představa, že nechám slepou holku uprostřed liduprázdné ulice, se mi nezamlouvala.

„Budu v pohodě,“ reagovala lehce podrážděně.

Zvedl jsem ruce, jako že se vzdávám, ale pak mi došlo, že to stejně nevidí.

„Fajn, je to vaše věc.“

„Taky si myslím.“

Pak se zatvářila provinile.

„Promiňte. Nechtěla jsem být hrubá. Díky za váš zájem, ale opravdu se o sebe umím postarat.“

Nevěřil jsem jí to, ale nedalo se nic dělat. Zeptala se, kolik mi dluží, a zaplatila. Rozhodl jsem se, že poodjedu jen na konec ulice a chvíli počkám, kdyby mě přece jen potřebovala. Postávala na zastávce a chyběl jí jen transparent s nápisem:

Volně k přepadení. Chtěl jsem počkat pět minut. Pak ji prostě donutím nastoupit a odvezu ji někam do centra. Vzápětí ale přijel autobus a zakryl mi na ni výhled. Ulevilo se mi.

Zamířil jsem zpátky do centra. Cestou jsem zesílil zvuk na odposlechu.

„Tady vůz padesát osm. Jsme tu první. Koroner už dorazil. Posily nepotřebujeme. Byl to pohled za všechny prachy. Ta mrtvola měla v krku tak velkou díru, že jí div neupadla hlava.“

Dupnul jsem na plyn a zhasl nápis TAXI na střeše. Neměl jsem moc velkou šanci přijet včas, ale po dlouhé době jsem získal tip, kde je hledat. Ten popis vypadal na jejich práci. Svině upířský!

Za půl hodiny jsem najel na silnici vedoucí k jezeru. Asi sto metrů od Lyndaleského parku mě minuly policejní hlídky. Z rádia už jsem se žádné podrobnosti nedozvěděl. Najít to místo ale nebylo těžké. S úklidem žlutočerné pásky, která měla zabránit vstupu nepovolaných osob, se moc nezdržovali. Její zbytky zůstaly na několika keřích lemujících úzký asfaltový chodník nedaleko břehu. Navíc tam pořád postávala spousta čumilů, které přivábila světla policejních majáčků. Vmísil jsem se mezi ně. Vytáhl jsem padělaný policejní odznak.

„Vážení, vraťte se pěkně domů! Už tu není nic k vidění.“

S polohlasným reptáním se rozcházeli. Potřeboval jsem tam chvíli zůstat sám, i když jsem pochyboval, že po tom nájezdu můžu ještě něco najít.

Vlevo, těsně na hranici světla a stínu, jsem zahlédl prudký pohyb. Příliš rychlý na to, abych dokázal určit, jestli se mi to nezdálo. Ne, je blbost, aby tu někdo z *nich* zůstával. Nechtějí, aby se o nich vědělo. Přesto jsem strčil ruku za záda pod bundu a nahmatl rukojeť dlouhé dýky. Vstoupil jsem do tmy. Voda v jezeře šplouchala, stromy šuměly, ale jinak se vůbec nic nepohnulo.

Vrátil jsem se pro baterku a začal systematicky prohledávat místo činu. Zválená tráva, sem tam cákance od krve.

Ne moc, *oni* obvykle neplýtvali. Pečlivě jsem prolezl každý čtvereční metr v nejbližším okolí. Trvalo mi to skoro hodinu. Nenašel jsem vůbec nic.

Domů jsem se dovlekl někdy ve dvě ráno. Dobrých třicet hodin jsem nespál. Za dveřmi pronajatého bungalovu jsem rozkopl hromadu reklamních letáků. Bundu jsem odhodil na gauč. Z hromádky barevných potištěných papírů se oddělila malá bílá obálka. Sebral jsem ji. Padal jsem hlady. Chuť k jídlu mě přešla ve chvíli, kdy jsem rozpoznal úhledné písmo na přední straně zásilky. V žaludku jsem měl najednou kamení a v puse hořko. Obálka zmačkaná do neúhledné kuličky skončila v koši. Neotevřená.

Zhasl jsem a svalil se do postele. V džínách a ve svetru. Rozbolela mě hlava.

Kolikátý už to byl dopis? Možná dvacátý... Psala vytrvale a neodradilo ji ani moje mlčení. Mnohokrát mě napadlo, jestli ten její tuší, že se mě jeho manželka snaží kontaktovat. Přál jsem si, aby mě nechala na pokoji. Ať si užívá svou nesmrtnost a přestane předstírat, že jsme pořád ještě... přátelé.

Ze všeho nejvíc bych si ale přál, aby se to nikdy nestalo. Měl jsem si ji vzít hned po maturitě. Jenže tenkrát jsem si bláhově myslel, že mi nic neuteče. Kate mě přece měla ráda. Koho by napadlo, že by se nakonec mohla zamilovat do...

Syknul jsem a převalil se na druhý bok. Tohle nikdy neskusnu. Namlouval jsem si, že bych se cítil o dost líp, kdyby ten její nebyl... *upír*.

Pohybovat se svou přirozenou rychlostí, to byl luxus, který jsem si mohla dopřát jen málokdy. O to víc jsem si to teď užívala. V té tmě mě nikdo nemohl vidět. Vyhnout se

osvětleným plochám nebyl problém. Vnímala jsem, jak teplo, které se z nich šíří, rozvlnilo vzduch. Pokud mě někdo zahlédl, trvalo to příliš krátce, než aby uvěřil tomu, že se to opravdu stalo. Zbývalo jen doufat, že přijdu včas a stopa ještě nevyvane. K jezeru jsem dorazila chvíli předtím, než odjela policejní auta. Musela jsem čekat.

Jenže pak přijel on.

Náhoda? Nedávalo to žádný smysl. Třeba je to jeho koníček. Když zrovna neřídí taxi, píše detektivky. Proč by jinak odposlouchával policejní hlášení a nosil odznak? Nejspíš falešný, protože si dal velký pozor, aby se s těmi skutečnými strážci zákona nepotkal. Rozpustil to malé srocení a pak se najednou prudce otočil mým směrem. Moc nechybělo a viděl mě. Netuším, proč jsem k němu přišla tak blízko. Možná za to mohlo překvapení, že se tam objevil. Bleskově jsem se vyšvihla do koruny jedné z obrovských lip rostoucích podél břehu. Pak už jsem ho sledovala z desetimetrové výšky. S baterkou v zubech prohledával trávu i keře. Proč to dělal!?

Odjel až dlouho po půlnoci. Konečně jsem mohla slézt dolů a začít hledat. Zastavila jsem se uprostřed zdusané travnaté plochy a zkoumala pachy. Změť lidských vůní, nikotin, pot. Po chvíli jsem poznala i jeho vodu po holení. Nakonec jsem se přistihla, že její vůni následuji všude, kam se hnul. Málem jsem si začala nadávat nahlas.

Jezero se ve větru vlnilo a já na moment zůstala užasle stát. Do vzduchu se uvolňovaly miliardy mikroskopických krůpějí. Narážely do sebe, vzlétaly a padaly dolů, aby je vodní masa znovu pohltila.

Náhle jsem to ucítila. Konečně! Nezaměnitelný pach ulpěl na stéblech trávy na břehu. Tu vůni jsem okamžitě poznala. Nechal ji tam můj vrah.

Stopa zjevně vedla do vody. Jako by tušil, že ho někdo bude hledat. Proč by se jinak obtěžoval zahlazováním stop? Ale já měla dost času, celou věčnost. Rozběhla jsem se podél

břehu a hledala, kudy z vody vylezl. Trvalo to pár hodin. Nakonec jsem celá vzteklá skončila na stejném místě, kde jsem začala.

To není možný! Přece musel někde vylézt!

Zarazila jsem se. Nemusel. Nepotřebuje se nadechnout. Může tam klidně zůstat až do dalšího lovu. Sebrala jsem oblázek a našťavaně ho hodila do vody.

„Fajn, já si počkám!“ zavrčela jsem výhrůžně. „Dřív nebo později dostaneš hlad.“

Jenže pak mi došlo, že já ho mám už teď. Ne zas tak velký, abych nemohla mezi lidi, ale tak daleko to nikdy nenechávám zajít. Měla bych vyrazit co nejdřív. Jenže moje auto pořád stálo nepojízdné v garážích na Downtownu.

„Do háje!“

Neměla jsem moc peněz. Dědictví po tátovi se povážlivě tenčilo a představa, že budu někde na pumpě umývat přední skla, mi vždycky málem vehnala slzy do očí. Kdysi jsem chtěla dělat pediatrii...

Zavrtěla jsem hlavou, abych ty frustrující úvahy zaplašila. Věděla jsem, že klidně můžu běžet, bude to rychlejší. Jenže nemít auto... Jako bych ztratila další kus něčeho lidského.

Ale lepší je mít vztek než brečet, to jsem se naučila už dávno. A tak jsem zamířila pryč z města. Do rezervace a zpátky to do svítání stihnu. A pak si pro něj dojdu. Aby konečně zaplatil. Ta představa mě povzbudila.

Brzy ráno po návratu z lovu jsem se zastavila doma, abych si dala sprchu. Předpokládala jsem, že ta stvůra stejně během dne nejspíš nevyleze z vody. Pár hodin zdržení by nemělo vadit. K jezeru pojezu autobusem. Jako člověk.

Převlečená, osvěžená a odhodlaná jsem vyšla na ulici. Hůl a brýle samozřejmě s sebou. Šla jsem pomalu a zkušeně předstírala naprostou závislost na té bílé věci v mé ruce. Na zastávku vzdálenou pouhé tři bloky od mého domu jsem došla asi za čtvrt hodiny. Lidé postávající na chodníku

mi uhýbali z cesty. Na zastávce se kolem mě vytvořil liduprázdný ostrůvek. Znovu jsem si musela gratulovat k tomu geniálnímu převleku. Nikdo neměl chuť se dávat do řeči se slepou dívkou. Nikdy. Samozřejmě mi občas někdo pomohl přes ulici, ale hlubší rozhovory nehrozily. A mně uměle vytvořená samota vyhovovala.

Přímo u obrubníku najednou zastavilo auto. Okýnko na straně spolujezdce sjelo dolů.

„Slečno?“

To se mi snad jenom zdá!

„Nechcete někam svézt?“ zeptal se podobně jako včera. Zavanul ke mně Armani a pak taky jeho vlastní vůně. Už jsem ji dokázala odlišit. Nevěděla jsem, co odpovědět. Můj zmatený výraz nejspíš přisuzoval tomu, že ho nepoznávám. Takže vystoupil, obešel auto a svou otázku mi zopakoval tváří v tvář. Jeho srdeční tep prozrazoval lehkou nervozitu.

Rozpačitě jsem si olízla rty a pak jsem tak potichu, aby to neslyšel nikdo jiný, odpověděla: „Děkuju, ale já... nemůžu si dovolit jezdit tak často taxíkem.“

Možná by bylo lepší něco si vymyslet, a ne se takhle hloupě shodit. Ale on se usmál, položil mi ruku na záda a už mě tlačil k autu.

„To je v pořádku. Já dnes nepracuju.“

Pomohl mi nasednout — tentokrát k němu dopředu. Ne-protestovala jsem. Nastoupil a chystal se vypnout rádio. Hrál-li Beatles.

„Mně to nevadí,“ vyhrkla jsem. Až pak mi došlo, že bych o pohybu jeho ruky přece neměla mít tušení. Naštěstí si toho nevšiml.

„Jak je libo,“ usmál se a zařadil rychlost.

„Takže — kam jedete?“ zeptal se.

To byl problém. Těžko jsem se mohla nechat odvézt k jezeru. On tam včera v noci byl a asi by se dost divil, že chci zrovna tam.

„Nemám žádný konkrétní plán,“ odpověděla jsem rezignovaně. „Prostě jsem potřebovala ven.“

Chvilí mlčel. Zdálo se, že přemýšlí.

„Pojďte se mnou na oběd. Nebo na kafe,“ opravil se honem, když viděl, jak jsem se zatvářila. Za tu grimasu mohla představa lidského jídla. Nemohla jsem si pomoci. Zachmuřil se. Byl zklamáný.

„Já jsem zrovna teď jedla,“ pokoušela jsem se to napravit.

Nic na to neřekl. Přemýšlela jsem, proč se se mnou vůbec zdržuje. No jistě, napadlo mě, on asi bude jeden z těch chlápků postižených chorobným ochranníkem komplexem.

„Nemusíte to dělat,“ řekla jsem podrážděně. „Soucit nesnáším.“

Zavrtěl hlavou.

„Tohle si myslíte? Proto nechcete jít?“

Neodpověděla jsem. Slepota mě tolik netrápila. Spíš mé odlišné stravovací návyky.

„Nejsem samaritán,“ pokračoval a já v jeho hlase slyšela úsměv. „Přiznám se, že nevím, proč jsem vám zastavil. Což asi nezní lichotivě...“ Krátce se ke mně otočil. Z částech opile poletujícího prachu, které se odrážely od jeho obličeje, jsem zjistila, že se tváří rozpačitě.

Usmála jsem se.

„A já nevím, proč jsem nastoupila. To taky moc nepotěší.“

Zasmál se. Ten zvuk jsem dokázala vnímat rozložený do všech jednotlivých tónů. Jejich hloubku, sytost, barvu. Všechno dohromady to znělo velice příjemně.

„Krásně se smějete,“ řekla jsem náhle. Pocit trapnosti, který následoval, mě vmáčkl hlouběji do sedadla.

„Díky.“ Nezdálo se, že by mu můj kompliment vadil.

„Tak tedy,“ pokračoval a soustředil se zase na řízení. „Můžeme to udělat takhle. Já si koupím něco do ruky a projedeme se. Pojedeme třeba k jezeru Harriet. Co vy na to?“

Hrklo ve mně. Měl talent jezdit na stejná místa, kam jsem potřebovala já. Málem jsem se rozesmála. Výborně, pane tajemný, to se hodí.

„Dobře, to беру,“ odpověděla jsem spokojeně.

„Už jste tam byla? Nádherný místo. Třeba budeme mít štěstí a v Bandshell zahraje orchestr.“

„Jistěže jsem tam už byla. Vždyť tu žiju už čtyřic...“ Zakuckala jsem se a div jsem si při tom nepřekousla jazyk.

„Čtyři roky,“ opravila jsem se honem. Ne, opravdu to nebyl dobrý nápad někam s ním jezdit. Měla bych raději jen přikyvovat, usmívat se a mlčet!

„Prima. Bá! jsem se, že orchestr už jste dnes taky měla,“ zavtipkoval.

Vyprskla jsem. Ano, hudebníky bych si bývala dala radši než to kafe.

„Kolik vám je?“ zeptal se najednou a vzápětí zaúpěl. „Promiňte. Zapomeňte na tu otázku. Neumím se chovat. Což není omluva...“ Rozhořčeně zavrtěl hlavou. Je legrační, jak bláznivě se lidé chovají, když si myslí, že je nevidím. Dalo mi dost práce nezačít se zase smát. Kromě toho... kdybych mu měla odpovědět pravdivě, asi by to způsobilo drobnou dopravní nehodu. Pravdu bylo třeba vydělit dvěma.

„Nic se neděje,“ chlácholila jsem ho. „Je mi dvacet. A půl,“ dodala jsem pro větší věrohodnost.

Znovu se omluvil, ale bylo znát, že už se cítí uvolněně.

Zaposlouchala jsem se. V jedoucím autě se mi okolní krajina vnímala hůř. Mohl za to hluk motoru, který mi znemožňoval přesněji rozpoznat zvuk odrazu proudícího vzduchu. Já sama jsem kvůli tomu jezdila dost pomalu a s okny dokořán.

„Už tam budeme?“ zeptala jsem se. Odhadovala jsem, že ty houkačky vpravo mířily k metodistické nemocnici. Za chvíli asi odbočíme doleva.

„Pěťadvacet,“ odpověděl zamyšleně.